

**Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden van 18 oktober 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen F. W. L. de Groot en de Inspecteur van de Belastingdienst Particulieren/Ondernemingen te Haarlem**

(Zaak C-385/00)

(2000/C 372/10)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft bij arrest van 18 oktober 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 oktober 2000, in het geding tussen F. W. L. de Groot en de Inspecteur van de Belastingdienst Particulieren/Ondernemingen te Haarlem, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Verzetten artikel 48 van het EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 39 EG) en artikel 7 Verordening 1612/68 EEG<sup>(1)</sup> van de Raad zich er tegen dat in het kader van een systeem ter voorkoming van dubbele belasting een inwoner van een lidstaat die in een bepaald jaar (ook) in een andere lidstaat inkomsten verwerft uit een aldaar uitgeoefende dienstbetrekking, voor welke inkomsten hij in die andere lidstaat wordt belast zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke en gezinssituatie van de betrokken werknemer, in zijn woonstaat een evenredig deel verliest van het voordeel van zijn belastingvrije som en persoonlijke fiscale tegemoetkomingen?
2. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, vloeien dan uit het Gemeenschapsrecht specifieke eisen voort met betrekking tot de wijze waarop in de woonstaat rekening moet worden gehouden met de persoonlijke en gezinssituatie van de betrokken werknemer?

<sup>(1)</sup> PB 1968, L 257, blz. 2.

**Verzoek van het Bundesfinanzhof van 9 augustus 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Hannover-Nord en Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH**

(Zaak C-392/00)

(2000/C 372/11)

Het Bundesfinanzhof heeft bij beschikking van 9 augustus 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 25 oktober 2000, in het geding tussen Finanzamt Hannover-Nord en Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is het verenigbaar met artikel 4 van Richtlijn 69/335/EEG<sup>(1)</sup> betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal, dat het verstrekken van een renteloze lening door een vennoot aan zijn vennootschap aan kapitaalrecht wordt onderworpen, wanneer op het ogenblik waarop de lening wordt verstrekt, tussen de vennootschap en de vennoot een overeenkomst tot overdracht van de bedrijfsresultaten bestond?

<sup>(1)</sup> PB L 249 van 3.10.1969, blz. 25.

**Verzoek van het Tribunale di Trento — Sezione civile — van 20 oktober 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Distillerie F.lli Cipriani SpA en Ministero delle Finanze**

(Zaak C-395/00)

(2000/C 372/12)

Het Tribunale di Trento — Sezione civile — heeft bij beschikking van 20 oktober 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 26 oktober 2000, in het geding tussen Distillerie F.lli Cipriani SpA en Ministero delle Finanze, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. moet artikel 20, lid 3, van Richtlijn 92/12/EEG<sup>(1)</sup> van de Raad van 25 februari 1992 — waar het gaat om goederen onder een schorsingsregeling als bedoeld in artikel 4, sub c, van deze Richtlijn, die zijn bestemd voor uitvoer via een of meer andere lidstaten, maar die niet op de plaats van bestemming zijn aangekomen, waarbij de plaats waar de overtreding of de onregelmatigheid werd begaan, niet kan worden vastgesteld — aldus worden uitgelegd, dat de lidstaat van vertrek de accijnzen alleen kan invorderen wanneer degene die zekerheid heeft gesteld voor de betaling, tijdig heeft kunnen vernemen dat geen zuivering van de schorsingsregeling heeft plaatsgevonden, zodat hij binnen de termijn van vier maanden na verzending van de goederen het afdoende bewijs kan leveren van de regelmatigheid van de handeling of van de plaats waar de overtreding of de onregelmatigheid daadwerkelijk werd begaan?
2. bij bevestigend antwoord op vraag 1: geldt dezelfde uitlegging in dezelfde situatie ook, wanneer de lidstaat van vertrek dezelfde is als de lidstaat waar de overtreding of onregelmatigheid is vastgesteld, of geldt dan in diezelfde situatie hoe dan ook het vermoeden van artikel 20, lid 2, van de Richtlijn? Is in dat laatste geval het bewijs toegelaten van de regelmatigheid van de handeling of van de plaats waar de overtreding of de onregelmatigheid daadwerkelijk werd begaan; en is dat bewijs dan gebonden aan de in het daarop volgende lid 3 gestelde termijn?